

føres paa Markeder, til Dyrskuer, paa fremmede Græsgange eller i fremmede Stalde", og har det ærede Medlem tænkt, hvem der skulde passe paa dette? Jeg mener, at der heller ikke her er nogen absolut Sikkerhed for, at der ikke kan komme en Gendarm til Anvendelse til dette, saalænge vi overhovedet have disse Folt her i Landet. For Resten maa jeg sige, at jeg ikke er nogen Vnder af denne Institution, og jeg skal være meget villig til at stemme imod Gendarmene paa det Sted, hvor det passer bedst, hvilket jeg antager, at vi ville komme til om ikke ret længe, nemlig ved Behandlingen af Finantsloven. Det er altsaa ikke af Kjærlighed til Gendarmene at jeg udtaler mig paa denne Maade, men fordi jeg mener, at hver Ting har sit Sted, hvor den hører hjemme og skal afgjøres. Den lange Tale om, at vi ikke maa vedtage Noget, før vi ere blevne af med Gendarmene, forekommer mig forøvrigt at stride noget imod den Politikk, som vi ellers følge, og som sagt, der vil jo komme den rette Leilighed til at udtale os om dette Anliggende. Jeg har nu kun at tilføie min anbefaling af de af Udvalget og Flertallet stillede Vædringsforslag. Jeg haaber, at de maa blive vedtagne. Der er et Forslag, som er stillet af 3 ærede Medlemmer, nemlig Forslaget under Nr. 12, om hvilket jeg maa udtale, at jeg indtrængende fraraader dets Vedtagelse, og det navnlig af Hensyn til den Sikkerhed, som Beboerne have Ret til at kræve. Naar der virkelig er saadanne smittsomme Sygdomme tilstede som de, der ere nævnte i § 10 A., bør der, naar vi have et velordnet veterincært Politihier i Landet, kunne hvedes Sikkerhed for, at ikke enhver Mand, som kjører ud paa Landeveiene eller til Kjøbstaden, skal være udsat for at faae sine Heste smittede, saa at han faaer dem besøgte hjem. Fordi disse Sygdomme ere opførte under de mindre smittsomme Sygdomme, kunne de godt være meget ubehagelige. Der er navnlig Rygmarvsthus og ondartet Lungesygge hos Hestene, som er en meget slem Sygdom, og efter hvad jeg har hørt ved at samtale med Dyrslæger, skal der være en thjuslignende Sygdom blandt Hestene, som kan være meget farlig og meget smittsom, men det er sjældent, naar den fornødne Forsigtighed iagttages, at den udbreder sig til mere end en enkelt Egendom. Da denne Sygdom er nævnt sammen med de øvrige Sygdomme, der ere opførte i § 10 A., kan jeg kun tilraade at stemme imod de tre Herrer's Forslag under Nr. 12, og derimod anbefale at vedtage de Vædringsforslag, som Udvalgets Flertal har

stillet til det samme Punkt. Hvis vi følge det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds, er det aldeles sikkert, at vi komme til at beholde den Lov, som nu har gjældet i en Række af Aar, og efter min Mening har viist sig ikke længer at være tidssvarende, fordi der i Mellemtiden er opstaaet Sygdomme, som ikke ere nævnte i den, og som kræve den allerstørste Forsigtighed, og jeg kan egentlig ikke sige, at det ærede Medlem kan vinde Noget derved. Det ærede Medlem nævnte, at paa den Maade, Flertallet har opstillet sit Forslag, vilde det blive en Mand forbudt at hente Jordemoder, naar hans Hestebefætning var smittet. Men det tror jeg ogsaa vil ske i Henhold til den Lov, vi have den Dag i Dag. Derfor har derfor har en saadan Sygdom hjemme, maa han se at komme frem paa anden Maade eller risikere at falde ind under Lovens Mulktbestemmelser. Dette er jo imidlertid et Tilfælde, som de fleste Mennesker kunne forberede sig paa og kunne sikke sig imod, saa at de kunne faae Forretningen ordentlig besørget til Trods for Hindringerne. — Der er endnu et Par enkelte Punkter, som jeg skal omtale. Den ærede sidste Taler henstillede meget indtrængende til Udvalget, om det ikke var muligt, at vi inden 3die Behandling kunde faae opstillet en Regel med Hensyn til det Tab, som de Vedkommende kunne lide ved Afspærring. Jeg tror, at det vil være meget vanskeligt at afgive et bestemt Løfte i saa Henseende, fordi disse Tal jo undertiden kunne faae en saadan Udstrækning, at det vil blive umuligt at erstatte dem. Vi maa jo huske paa, at da vi for nogle Aar siden havde den ondartede Lungesygge paa Sjælland og Fyn, bleve Derne fuldstændig affpærrede for enhver Udførsel, og at skulle give Erstatning til de Enkelte kunde i saadanne Tilfælde blive en saa vidtløftig Historie, at det let vilde vise sig at være fuldstændig umuligt. Men jeg kan sige til det ærede Medlem, at jeg er vis paa, at Udvalget vil tage under den alvorligste og nøieste Overveielse, om der skulde være en Maade, hvorpaa man kunde stille noget Fornuftigt op, som maaske kunde tilfredsstille ham.

Nu er der kun et ganske enkelt Punkt tilbage at omtale, og det stammer fra den høitærede Indenrigsministers Udtalelse i Gaar til det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme); Ministeren protesterede mod, at han var saadan i nogen særlig Grad ene og alene Landbrugsminister; han var Indenrigsminister og havde at tage alle mulige Hensyn til de Forretninger, som laa under denne Branche. Det kunne vi jo ikke sige